

ĀUK KIŠKIS

2021

SAUSIS

Mieli skaitytojai!

„Jei norite gyventi laimingą gyvenimą – susiekite jį su tikslu, o ne su kitais žmonėmis ar daiktais.“ (Albertas Einšteinas)

Nauji metai – laikas, skirtas tobulėjimui ir apmąstymams. Todėl linkime šiais metais būti geriausia savęs versija.

Jūs esate vienintelis savo gyvenimo kalvis, tad nebijokite būti savimi ir didingai žengti į priekį.

Jei žinai dėl ko, tai išgyvensi bet ką!

Visada su Jumis ir dėl Jūsų

Jaunųjų žurnalistų redakcija

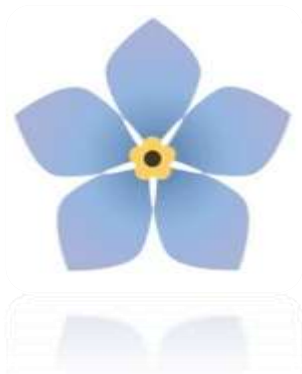
Rimti pokalbiai

- Atėjo Naujieji metai. Naujais metais visi sau kažką pasižada. Ką tu sau pasižadėjai?
 - Nu aš ne sau pažadėjau, bet mamai...
- Na tai ką tada pažadėjai mamai?
 - Pažadėjau užsidėti kombinezoną.
- Kombinezoną? Tai tau kombinezonai nepatinka?
 - Taip, kai užsidedu kombinezoną, tai būnu nemadinga.
- O tai kas tada svarbiau, būti madingai ar, kad būtų šilta?
 - Nu mama sakytų, kad būtų šilta, bet man atrodo, kad būti madingai taip pat yra labai svarbu...

- Jei galėtum kažką pakeisti savo mokykloje – nuo ko pradėtum?
 - Nu aš norėčiau, kad pamokos būtų ilgesnės.
- Ilgesnės? Kodėl?
 - Nes mokytis yra linksma...
- Linksma? O kartais nebūna sunku?
 - Nu.... Taip, bet man vis tiek patinka mokytis. Ai, dar pakeisčiau tai, kad mokytoja nebūtų pikta, o visada būtų linksma!

- Kas minima sausio 13-ąją?
 - Laisvės diena.
 - O kas tą dieną vyksta?
 - Nu nežinau... Pagerbiami žmonės.
- Gerai, kaip tu supranti laisvę?
 - Na, kai gali daryti ką nori, kai galima turėti savo pinigų. Jei būtų užimta Lietuva, tai jokių lietuviškų pinigų nebūtų. Būtų tik rusiškos mokyklos, o man lietuviškos patinka...

Skilties autorė Gabija Mackonytė

Isijunk šypseną

Mano geriausias vaikystės prisiminimas yra, kai aš užmigdavau ant sofos, o prabudavau lovoje galvodamas: „Oho, aš sugebu teleportuotis.“

- Mokytoja, ar galima bausti žmogų už tai, ko jis nepadarė? - klausia Petriukas.
- Žinoma ne, - užtikrina mokytoja.
- Tai gerai, nes aš nepadariau namų darbų...

Mokytojas:

- Vaikai, atsistokite, kas save laikote kvailais!
- Po kelių minučių atsistoja Petriukas.

Mokytojas:

- Petriuk, tai tu galvoji, kad esi kvailas?
- Ne... Bet nepatogu, kai jūs vienas stovite...

- Mama, mama! - šaukia vaikas.
- Mama klausia:
- Kas atsitiko?
- Koją susitrenkiau!
- Nieko, iki vestuvių užgis.
- Aaaaaa!
- Kas dabar?
- Ji niekada neužgis.
- Kodėl?
- Aš noriu tapti kunigu.

Mokytoja klausia Petriuko:

- Petriuk, kuo būsi užaugęs?
- Petriukas:
- Televizijos laidų žiūrovu

Parengta pagal <http://www.anekdotai.lt/apie-vaikus/3>

Skilties autorius Gytis Rimkevičius

Pabendraukime

Mokytoją Odetą nusprendžiau pakalbinti dėl to, kad ji moka labai gerai paaiškinti ir išmokyti. Manau, jog mokyti mokinius, tikrinti jų darbus yra labai sunkus darbas. Taip pat Odeta veda ir papildomus užsiėmimus, kuriems reikia skirti daug laiko. Šiuo metu mokytoja vykdo daug veiklų, tad įdomu, kaip ji sugeba visur suspėti.

Ką jums reiškia būti mokytoja?

- Šis darbas man yra pats prasmingiausias, nes kiekvieną dieną galiu augti, tobulėti ir ne tik mokyti vaikus, bet ir pati mokytis iš jų. Manau, kad mokytojas padeda labai tvirtus pagrindus mokinio gyvenime, kai kurie netgi tampa autoritetais ir įkvepia tolimesniems pasirinkimams. Dirbdama šį valstybinį darbą ir mokydama vaikus valstybinės kalbos, atlieku švietėjišką misiją ir su pasididžiavimu visiems sakau, jog esu lietuvių kalbos mokytoja.

Svarbus ir džiaugsmingas studijų baigimo momentas.

Kodėl pasirinkote mokytojos darbą?

- Oi, ilga istorija, - šypsosi pašnekovė. Kai mokiausi mokykloje, nuolat kartočiau, kad niekada nebūsiu mokytoja. Net neturėjau tokių minčių, nes nuo vaikystės svajočiau apie žurnalistės karjerą. Po vienuolikos klasių pirmą kartą išvykau į užsienį. Vasaros metu nusprendžiau padirbėti Anglijoje ir pasitaupyti pinigų studijoms. Pradžia buvo labai sunki, bet vėliau nusprendžiau, kad baigusi mokyklą noriu grįžti į tą šalį, tad pradėjau domėtis studijų galimybėmis. Susitvarkiau visus reikiamus dokumentus ir išvykau ten studijuoti tarptautinės žurnalistikos. Po metų laiko supratau, kad per daug anksti palikau šeimą, draugus, be kurių buvo labai sunku svetimoj šaly. Tad nusprendžiau grįžti ir pradėti viską iš naujo Lietuvoje. Žurnalistiką galėjau rinktis Klaipėdos universitete arba Vilniaus. Į Klaipėdą nenorėjau vykti, nes vėl būčiau buvusi toli nuo savo artimųjų, o Vilniaus universiteto pabijojau, nes dauguma sakė, kad ten sunkūs stojamieji egzaminai. Tad nusprendžiau pabandyti laimėti pasirinkdama lietuvių filologijos studijas su žurnalistikos specializacija. Pamačiau, kad šios studijos bus labai artimos žurnalistikai ir geras lietuvių kalbos išmanymas tikrai pravers. Po pirmų studijų metų sužinojau, kad žurnalistikos paskaitų nebus, nes nesusirinko grupė. Ši žinia labai nuvylė, netgi buvo minčių kažkur perstoti, bet supratau, kad negaliu visko mesti ir tik pilnai pabaigusi studijas žiūrėsiu, kaip toliau dėliosis mano pasirinkimai. Vėliau prasidėjo studijų praktika mokykloje, kas prieš tai labai gąsdino. Galvojau: „Kaip galiu kažko išmokyti mokinius, kurie, turbūt, daugiau už mane visko žino?“ Bijojau, kad nepavyks rasti tarpusavio ryšio, kad jie manęs negerbs ir emociškai bus labai sunku. Tačiau laikui bėgant pastebėjau, jog puikiai sekasi, jaučiuosi pakylėta, o svarbiausia, tai buvo ta vieta, kurioje galėjau kūrybiškai atsiskleisti. Kiekvieną dieną mokykloje jausdavaisi vis tvirčiau. Dėstytojų pagyrimai apie mano vedamas pamokas suteikė dar daugiau motyvacijos ir polėkio įsidarbinti mokykloje. Tad kelis kartus turėjau galimybę pavaduoti lietuvių kalbos mokytojas ketvirtame studijų kurse. Baigusi universitetą neieškojau darbo būtent mokykloje, bet jis nuolat mane surasdavo tinkamiausiu momentu. Pilnai pradėjusi dirbti mokytoja, vis dar neatmečiau žurnalistikos. Galvojau,

kad privalau grįžti į tą kelią ir suprasti, ar tai man skirta. Tad dirbdama mokiausi to amato Lietuvos žurnalistikos centre. Po kurio laiko sulaukiau pasiūlymo dirbti laikraštyje, o mokytojos darbas liko antroje vietoje. Būtent tada ir susivokiau, kurį gyvenimo kelią turiu pasirinkti. Man patinka bendrauti su žmonėmis, juos kalbinti, rašyti įkvepiančius interviu tekstus, bet visa kita, kas susiję su žurnalistika – ne man. Priskyriau ją savo pomėgių sąrašui ir šiuo metu esu labai laiminga, kad gyvenimas atvedė mane ten, kur noriu būti, nes mano misija – mokyti ir mokytis žmogiškumo, tarpusavio supratimo bei meilės gyvenimui. Žurnalistika taip pat niekur nedingo ir džiaugiuosi, kad įgytas žinias galiu perteikti jaunesiems žurnalistams.

Ar daug kantrybės reikia dirbant su mokiniais?

Nuotraukoje mokytoja su buvusia mokinių savivaldos komanda Širvintų r. Gelvonų gimnazijoje. Kadras iš vykusios nakvynės mokykloje.

- Manau, kad tai vienas iš darbų, kuris reikalauja labai daug kantrybės. Juk ir mokytojams būna sunkių dienų, kai nėra nuotaikos, kai nieko nesinori, kai sunku valdyti emocijas, o prieš jį sėdi dar daugiau tokių, kurie tik pradeda save suprasti. Jie visi skirtingi, turintys savo nuomonę, pastebėjimus, nuotaikų kaitą ar tiesiog norintys ramiai pabūti su savimi. Nepaisant to, mokytojas privalo užsidėti puikios nuotaikos kaukę ir nepriekaištingai suvaidinti, kad pamoka būtų sklaidi bei visi suprastų pateikiamą informaciją. Dažnai mintimis tenka grįžti į tas akimirkas, kuomet pati buvau mokinė, kad geriau juos suprasčiau. Tačiau labai tuo džiaugiuosi, nes šis darbas pripildė mane kantrybe ir išmokė tinkamai valdyti emocijas.

Kiek laiko dirbate mokytoja?

- Ši mokykla yra penktoji. Keičiau jas ne dėl to, kad kažkas buvo blogai. Tiesiog vis dar bandžiau save atrasti ir per tą laiką gyvenimas buvo atvėręs labai daug durų. Tad bendra pedagoginio stažo patirtis – keturi metai.

Ar mėgstate skaityti knygas ?

- Labai. Ne tik skaitau, bet ir pati jas rašau. Aišku, dar negaliu pasigirti jų gausa, nes būdama šešiolikos metų išleidau eilėraščių knygelę ir šiuo metu pirmojo romano rankraštis jau leidykloje. Tačiau nežadu sustoti, nes turiu planų ateičiai.

Kaip manote, kiek knygų galėtumėte perskaityti per vieną dieną ?

- Jei tos knygos būtų įtraukiančios, įdomios, kelių šimtų puslapių apimties, tai manau, kad su pertraukomis dvi įveikčiau.

Ką veikiate laisvalaikiu?

- Mėgstu pilnai atitrūkti nuo darbų ir skirti laiką šeimai, draugams, knygų skaitymui bei rašymui. Dažnai su draugais važiuojame į gamtą, aplankome naujas vietas, pramogaujame. Dievinu atostogų laiką, kai galima keliauti į kitas šalis ir pilnai atitrūkti nuo kasdienybės. Mėgstu pasilepinti, skirti laiko sau, pasimėgauti SPA procedūromis.

Nuotraukoje įamžinta pašnekovės akimirka prieš šuolį su virve nuo Baltosios Rožės tilto Alytuje. „Visada stengiuosi nugalėti baimę ir atverti duris naujiems potyriams bei galimybėms.“

Kokio amžiaus mokinius yra sunkiausia sudominti lietuvių kalba? Ar tokių yra?

- Manau, kad kiekvieno dalyko mokytojui yra sunku sudominti tuos mokinius, kuriems tas mokomas dalykas nėra arti širdies arba sunkiau sekasi. Juk mes visi esame skirtingi. Vieniems geriau sekasi tikslieji mokslai, o kitiems humanitariniai. Sudominimas priklauso nuo užduočių parinkimo, kurias parengiu atsižvelgdama į mokinių amžių. Teko mokyti įvairių klasių vaikus, net ir pradinukus, kas leido suprasti, kad man lengviau sudominti 5-8 klasių moksleivius. Su vyresniais yra sunkiau, nes jie daugiau ar mažiau jau mato savo kelio pasirinkimą ir žino, ko jiems reikia, o su mažiausiais pradėti nuo nulio, kas reikalauja didžiulės kantrybės. Tad labai vertinu pradinių klasių mokytojų darbą, kurios paruošia mažuosius ir išmoko visų dalykų. Bet kokių atveju, jaučiu didžiulę atsakomybę mokydama valstybinės kalbos. Stengiuosi kiekvieną ją sudominti. Manau, geras savo kalbos išmanymas turi būti svarbus kiekvienam Lietuvos piliečiui.

Ką buvo sunkiausia išmokti studijų metu?

- Tiek mokykloje, tiek studijų metu „nedraugavau“ su žodžių kirčiavimu. Man tai pati sunkiausia tema lietuvių kalboje. Teko labai daug mokytis, kad perprasčiau visas kirčiavimo taisykles, bet prisipažinsiu, kad vis dar būna momentų, kai tenka žvilgtelėti į žodyną, - šypsosi pašnekovė.

Ką darote, kai mokiniai jūsų negirdi, kitaip sakant „varnas šaudo“?

- Bandau atkreipti jų dėmesį kalbėdama su jais. Tačiau būna momentų, kai kalbos nepadedą ir kartais tenka sudrausminti pakilesniu tonu, pastaba ar minusu už nedarbą pamokoje. Esu linkusi taikiai spręsti tokias situacijas, suprasti mokinius, atsižvelgti į jų norus, bet kartais sunkiai sekasi susitarti ir tenka pasielgti priešingai.

Ar sunku yra būti mokytoja?

- Kai darai tai, kas tau patinka, kai kiekvieną dieną į darbą važiuoji su šypsena ir grįžti namo su dar platesne, tai visi sunkumai tik labiau motyvuoja bei grūdina. Manau, šiam darbui

reikia turėti pašaukimą. Kiekviename darbe yra savų plusų, savų minusų, bet svarbiausia vidinė būseną ir prasmės matymas tame, ką darai.

Nuo kokio amžiaus supratote, kad norite būti mokytoja?

- Kaip ir minėjau, šis lūžis įvyko studijų praktikos metu. Tada man buvo dvidešimt vieneri.

Ačiū Jums už pokalbį ir linkiu kuo didžiausios sėkmės.

Kalbino Smiltė Podvaiskytė

Mokinių kūryba

1 kūrinys

Prieš mane guli baltas lapas.
Jis baltai baltas ir nepaprastai švarus.
Ant jo nėra rašalo ir įbrėžimų,
Nėra įlenkimų, nėra įpjovimų.
Nėra randų, kvailysčių, beprasmių laiškų.
Jis neturi ant savęs baisių minčių,
Nekaltas, negalintis apsiginti pats, naujas,
Tiktai jis nuo žmonių priklauso.
Nuostabi balta spalva nuo šiol tik fonas,
Ir daugiau jis tokiu netaps niekada.
Tegul to nenorėjo jis,
Bet kas gi paklaus pas paprastą lapą.
Ant jo dabar parašyta eilė,
Ir kiekvienas užrašas yra nutrūkęs siūlas,
Parodo visiems, ką reiškia
Kitų išrašytas lapas.

Ten tiek minčių, planų, dialogų,
Suteptų ir ištrintų eilių.
Jame skylės, nuo to, kad kažkas
Bandė pakeisti savo ėjimą.
Bet kažkodėl kiekvienas smerkia,
Parašiusiam kitam anksčiau.
Jie išdrįso atplėšt nuo jo dalis,
Kirpdami jau skylėtą lapą.
Taip atsirado pirmasis randas.
Po to jų būna daugiau:
Įkirpimai, užrašai, užlenkti kampai,
Ir štai perplėštas per pusę.
O suklijuoti niekam neišeina,
Išrašytas taip, pats to nenorėdamas,
Ištrinti puslapio neįmanoma.
Kas įrašyta, pasiliko ten.
Bet jeigu tą pirmąją eilutę,
Kitos rankos parašytų.
Patikėkit, viskas būtų ne taip lape,
Ir kitaip skaitytų jį.
Mums atrodo, kad kiekvienas gali pasirinkti pats,
Kas bus parašyta ant jo,
Bet kokia svarbi, ta pirmoji eilutė.
Deja, mes nesugebame jos parašyti.

Tekstų autorė Vita Stankevičiūtė 8a klasės mokinė

2 kūrinys

Šį kūrinį rašiau ilgai,
Galbūt net atsimint galėčiau.
Jis apie mergaitę,
Turinčią gyvybę akyse.
Nieks nežino, apie ką ji svajoja,
Tačiau turinti jausmus jį,
Niekam to nesakius.
Vasarą išėjusi laukan,
Žiemą grįžtanti miškan.
Tačiau kodėl kiekvienas neigia,
Mergaitės širdį gailestingą,
Ilgesingą jos skaistybę.
Ji niekad blogo nepadarius.
Tik pavasario žiedus nuskyvus,
Sodo gėleles surinkus,
Sparnus išskleidus ir išskridus.
Šviesai pasirodžius, tuoj pamiršta ją visi.
Tik ji pamena visus.
Šviesa padedanti jai,
Tačiau nieks nemato jos visai.
Gaila, kad pakeisti to negali nieks,
Tačiau kaip svarbu jai,
Likti dienai atmintai.

Galvosūkliai

- Suraskite pasislėpusią pandą.

Skilties autorius Gytis Rimkevičius

Mokinių tarybos informacija

Skelbiame Kalėdinių sveikinimų kūrimo laimėtojus: I vieta – 3a, II vieta – 4a, III vieta – 7a.

Sausio 29 d. 15:00 val. kviečiame visus smagiai praleisti laiką ir prisijungti į nuotolinę žaidimų popietę:

<https://zoom.us/j/98114449196?pwd=YjJUN3VsSUdtZHh0YXd3OVdYL3MzZz09> Meeting ID: 981 1444 9196

Passcode: Md1SJa.

Vasario mėnesio renginiai:

„Savęs atradimas ir gyvenimo kelio pasirinkimas“ nuotolinis susitikimas ZOOM aplinkoje su aktoriumi Baliu Latėnu;

„Kas yra meilė ir kaip ją suprantame?“ nuotolinis susitikimas ZOOM aplinkoje, skirtas Šv. Valentino dienai;

Vasario 16-osios minėjimas ZOOM aplinkoje;

„Žiema, žiema bėk iš kiemo“ nuotolinis susitikimas ZOOM aplinkoje, skirtas Užgavėnių šventei.

Būsimų renginių informacija bus skelbiama mokinių tarybos Facebook'o paskyroje ir išsiųsime žinutes dienyne.

Lauksime jūsų aktyvaus dalyvavimo.

**Pagarbiai,
Bukiškio skyriaus progimnazijos mokinių savivaldos kuratorė Odeta Bagdžiūnė**